

Grafo-Klub péntek13- án:

-Kis -Kabosra emlékezük - Humor jelei a kézírásban

- Babonások kézírása, Pálmai Anna vendége Urbán Erika színművész

A babonaság ma már csak egy jó apropó arra, hogy játékosá tegyünk egy estét, mozgatója legyen a „nem véletlen véletlenek” a Jungi szinkronicitás szokásainkban, hiedelmeinkben, félelmeinkben, avagy a tudattalanunkból fakadó „nem véletlen egybeesések sorozatának felismerésében”- mondta Pálmai Anna, a MÍT elnöke bevezetőjében.

Aztán a humor kedvéért bevallotta, hogy az immár húsz éve a péntekenként megrendezésre kerülő legkedvesebb rendezvényét, a Grafo-Klubot azelőtt még csak véletlenül sem tervezte volna „péntek 13-ra”. Ezúttal viszont különösen örült annak, hogy ez a szakmai program épp péntek 13- a esett. Hiszen a grafológus, ha ismeri a tudattalan játékát, csak tréfás keretek között vizsgálhatja az emberre oly gyakran jellemző babonák útvesztőit. Így nem volt más hátra, mint bevallani a jelenlévő kollégáknak, hogy ki az, aki babonás, ki az, aki nem. S mivel senki sem akarta felvállalni a babonaságát így előadónk ezt is magára vette, és elmondta, hogy ő bizony húsz évvel ezelőtt nem engedte volna meg magának, hogy „játszon a tűzzel”, s épp péntek 13 -ra tegyen egy rendezvényt. Azonban, amióta az unokája péntek 13- án született, azóta úgy döntött, számára ez a szerencse napja lesz ezentúl. Hiszen ez az egész babonaság ennyire egyszerű, csak a saját döntésünk, és hit kérdése az egész. S ami még fontos hozzá, az a tudattalannal való kapcsolat kialakítása, a szimbólumok nyelvén való pozitív hozzákapcsolódások sokaságával. Képekben, szituációkban, pozitív megerősítések sorozatán keresztül fordíthatók át a félelmek, a negatív beidegződések.

S ha ez megtörténik, akkor az egybeesések ajándékaiként, a jungi szinkronicitás csodáival, a negatív események helyett pozitív fordulatok lehetőségét teremthetjük meg „nem véletlen fordulatok” sokaságán keresztül.

Ezután mindenkinek el kellett készíteni egy kézírást, hogy a pozitív gondolkodás, a hit, vagy netán a hiszékenység, a könnyedség, vagy akár a humor jeleit saját írásában és az írásvetítőn is nyomon követhesse.

Urbán Erika színművész érdeklődéssel hallgatta, és egy-egy közbevetésével meg is erősítette az írásokkal kapcsolatos észrevételeinket, majd ezután rendkívül nagy átéléssel beszélt Kis- Kabossal, a nagy nevetetővel eltöltött 33 évről, amely során ő maga is, mint a Vidám Színpad tagja számos darabban hozott mosolyt a nézők arcára. Kapcsolata a nála 27 évvel idősebb komikussal, a nagy korkülönbség ellenére is rendkívül szoros volt. Kabos László halála után, „Az én Kabosom” című könyv megírásával öntötte ki keserűségét, s próbálta feloldani férje hiányát. A művésznő nemcsak a könyvben szereplő történetek pontos megelevenítésében, hanem fontos döntései során máig is mindennap „megkérdezi Lacikát.”

Ez után az élettörténettel kapcsolatos beszámoló után a színes este író-olvasó találkozóvá alakult át. Sokan kérdezték Erikát arról, hogy milyen volt a gyermek kora, vagy a Kabos előtti élete. S mint kiderült, így született „A sors pórázán” című második könyve. A rendkívül találó című műben tragédiákkal, keserűségekkel teli fiatalságát írta meg, segítve ezzel a múlt eseményeinek feldolgozását. A megpróbáltatások ellenére is vidám, életkedvvel teli színésznőnek írását könyvei dedikációiban mi is szemügyre vehettük.

S így kezdődött el az író-olvasó találkozó után az est harmadik, izgalmas része, Pálmai Anna összefoglaló interaktív elemzése, Urbán Erika két különböző időszakban készült könyvének több soros dedikációjának elemzésével. Anna ezeken a dedikált rögtönzött bejegyzéseken keresztül mutatta be a művésznő jelenlegi és a néhány évvel ezelőtti kézírásának alapján megmutatkozó személyiségjegyeket. Azokat a grafológiai jeleket, amelyekben a művész szókimondása, és magas kommunikációs igénye, temperamentumának, alkotókészségének, humorának megmutatkozása a különböző időszakokban készült írásainál, és dedikációjánál, mint domináns jelek mutatkoztak meg. S amelyek jelezték kitartását, óriási energiáját, akaraterejét, küzdőképességét, emberszeretetét. Régen éreztünk rendezvényeinken ekkora érdeklődést, ekkora lendületet, ekkora jókedvet. Szinte mindenki bekapcsolódott, mindenki hozzá szólt ezen a rendezvényen. S a sikeres este végén valaki megjegyezte: *Jé! Éppen 13-an voltunk!* Anna és Erika sejtelmesen összemosolygott... Majd nevetve megszólaltak: „*Véletlenek pedig nincsenek... Lehet, hogy itt is működik a Jungi szinkronicitás? Ki tudja?*”